Ти кажеш — любиш... Але так,
Як черниця, що мугиче
Свій акафіст, поки дзвін
До вечірні кличе.
Люби ж, люби мене!

Ти кажеш — любиш... А сама —
Все холодна та понура,
Як черниця, що постить
Довгий піст Амура.
Люби ж, люби мене!

Ти кажеш — любиш... А уста
Від цілунку держиш далі,
Ніж од хвиль у глибині
Держаться коралі.
Люби ж, люби мене!

Ти кажеш — любиш... А рука,
Наче мармур, не тепліє,
Не затискує мою,
Що вся палає-мліє.
Люби ж, люби мене!

Скажи хоч слово, та з вогнем!
Дай уста палкі, безжурні!
Спопели мене — й сховай
У себе в серці-урні!
Люби ж, люби мене!